

‘Ο Κ. Γεώργιος ἐνέμενε πιστὸς εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκονομίας καὶ ἀπὸ ἑτους εἰς ἑτος ἐπληροῦτο τὸ βαλάντιόν του ἀκριβῶς ἐκ 200 σκούδων. Καὶ ἐντοῦτοις αἱ κόραι του ἐπαρουσιάζοντο μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ οὐδὲ τῶν φιλοφρονήσεων ἐστερουῖτο πλέον τῶν ἡμετέρων.

‘Α! εἶπεν δ Κ. Γεώργιος, ἀρκεῖ αἱ νέαι κόραι νὰ μὴ ᾔησι δυνεῖσθαι τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ εὐρίσκουσι τοὺς λατρευτὰς τῶν. Δὲν πρέπει νὰ θυρωδῶμεθα, τοῦτο εἶναι φυσικώτατον. Αἱ κόραι μου δὲν ἔχουσιν ὠρισμένην λαμπρὰν ἀγωγὴν, δὲν συχναῖζουσιν πολὺ εἰς τὸ θέατρον οὐδ’ ἀναγινώσκουσι μυθιστορίας. Παίζουσι τὸ κλειδοκύμβαλον, ᾄδουσιν ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπισκέπτονται τὰς φίλας τῶν καὶ ἀντεπισκέπονται ὑπ’ ἐκείνων· ἀλλὰ δὲν ἐπισκέπονται τὰς πολυαριθμούς συνελεύσεις, οὐδὲ τὰς κυρίας τῆς ἀνωτέρας τάξεως. Μία νεῖνις μὴ γινώσκουσα ἂν θὰ ζήσῃ πάντοτε ἐν ῥαστώνῃ, ἂν θὰ κατέχῃ διὰ παντὸς ὅπερ κέκτηται, δὲν πρέπει νὰ συνειθίσῃ εἰς τοιοῦτόν τι εἶδος βίου· αἱ βράσιμοι ἑξῆς καὶ ἡ σταθερά καὶ ἀνυπόκριτος εὐτυχιοσύνη εἶνε ἡ ὠριωτέρα σύστασις, ὡς καὶ ἡ διδασκαλία, ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιμέλεια εἶνε ἡ καλλίστη σύστασις νέου τινός. Μείγντον καὶ κοινώτατον τὴν σήμερον λάθος εἶνε τὸ νὰ ἐκπαιδεύῃ τις τὰς νεάνιδας μᾶλλον διὰ τὴν βραχυεῖαν διάρκειαν τῶν προηγουμένων τοῦ γάμου μηνῶν, ἢ διὰ τὸν χρόνον αὐτὸν τοῦ γάμου. Φαίνεται ὅτι θέλουσι νὰ τὰς κάμωσι μνηστὰς μόνον, καὶ δλιγωροῦσι εἰ θέλουσι γίνει ὅταν θ’ ἀναγκάζονται νὰ ἐκπληρώσι τὰ χρεῖα τῶν συζύγων. Οὕτω βλέπομεν ὅτι ὑπάρχει τοσαύτη διαφορά μετὰ τῶν νεάνιδων καὶ τῶν νέων γυναικῶν, ὅποτι μετὰ τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος, ἡ τῆς καιῆς καὶ τῆς παλαιᾶς διαθήκης.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἔχει δίκαιον, ἐκέρθησεν καὶ ἐπευσα νὰ τὰ εἶπω πρὸς τὴν γυναικᾶ μου.

— Μάλιστα ἔχει δίκαιον, μοι εἶπεν· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν δίκαιον. Τὰ συνήθροιστε ἀπὸ λεπτὸν λεπτόν· οἱ κόραι του δὲν θὰ στερηθῶσι νυμφῶν. ‘Ημεῖς εἰμεθα πλέον στενοχωρημένοι, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν τι διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου. Τὸ νὰ δύνανται ν’ ἀρέσκουσιν αἱ κόραι μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν προσωπικῶν ιδιοτήτων καὶ ὅχι ἐκ τῆς τύχης τῶν. Αἱ κόραι του ἀληθῶς θὰ εὐρωσιν ἄνδρας οἵτινες θὰ τὰς ζητήσωσι διὰ τὴν προικὰ τῶν, ὥστε δύνανται νὰ κοιμῶνται ἡσυχοί. ‘Ενῶ ἡμεῖς πρέπει τὰς ἡμετέρας νὰ δεικνύωμεν δημωσίως εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς, εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας, εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τοὺς περιπάτους, ἄλλως τὰ πτωχὰ τέκνα καθήμενα παρὰ τῇ ἐστία, θὰ βλέπωσι παρερχομένην τὴν νεότητά των μὴ δυνάμενα νὰ ἐξέλθωσι τοῦ ἀγάμου βίου των. Τίς θὰ παρακινήσῃ ν’ ἀγοράσῃ ἀδάμαντας, ἐὰν ὁ ἔμπορος δὲν τοὺς ἐκθέσῃ ποτέ;

Τὸ κακὸν συνέβη. Τὸ φρονιμώτερον δὲ μέτρον ἦτον νὰ ἐχαρτερωῖμεν καὶ ν’ ἀναμένωμεν. Αἱ τρεῖς κόραι τοῦ γείτονος ὑπανδρεύθησαν ἱπποφελῶς σχεδὸν κατὰ τὸ αὐτὸ ἑτος.

— Αἱ κόραι μου ἰδεῖσθόντο παντοῦ, ὑπεμειδίωσαν πρὸς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἔμεναν κόραι. Εἶχον δὲ καὶ ἱκανοὺς ἐρατοῦς· ἀλλ’ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐσπευσε νὰ ζη-

τήσῃ τὴν χεῖρά των. ‘Ο τίμιος ἄνθρωπος, ὅστις ἰαθυμεῖ σύζυγον κατὰ τὴν ψυχὴν του, τὴν ζητεῖ προημώτατα εἰς τὸν κόλπον τοῦ εἰρηνικοῦ βίου, εἰς τὴν μέσον ἀπλῆς καὶ τιμίας οἰκογενείας καὶ ὅχι εἰς τὴν κλονιζομένην αἵθουσαν τοῦ χοροῦ. ‘Εὰν δὲν ἀποδέχεται ἀπολύτως εἰς ἀξιοθέατον προικὰ, τοῦτο δὲν εἶνε ἰσχυρὸς λόγος ὅτι ἐπιθυμεῖ κόρην τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ τοῦ ἐσυνειθίσεν εἰς παντὸς εἶδους ἀσωτείας καὶ εἰς πολλὰ δαπάνους διατεκιδάσεις, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται δὲν θέλει νὰ συντηρῇται· ἂν δὲ πάλιν ἀποφασίσῃ νὰ νυμφουθῇ γυναικᾶ πτωχὴν, θέλει τοῦλάχιστον νὰ ἐξυρῇ νὰ διατηρῇ καὶ οἰκονομῇ τὸ ὀλίγον ὅπερ κατέχει καὶ ἔχει δίκαιον.

‘Ως προεῖπον, διὰ τὰς θυγατέρας μου ἰδαίνονται εἰσεῖτι πολλὰ χρήματα, καὶ διὰ τοῦ υἱοῦ μου ὅχι ὀλιγώτερα ἐκείνων.

‘Ενῶ θεωροῦνται καὶ διαλάμπουσιν ἐν πολλαῖς δαπάναις ἐντὸς τῶν αἵθουσῶν, ζῶ πενιχρῶς μετὰ τὴν γυναικὸς μου καὶ μ’ ὅλην τὴν λιτότητά μας, ἡ πρόδοός μου δὲν ἐπαρκεῖ πλέον πρὸ πολλοῦ χρόνου, ὥστε ἠναγκάσθημεν τὸ παρελθὸν ἑτος νὰ πωλῶμεν τὴν οἰκίαν μας τώρα δὲ κατοικοῦμεν δι’ ἐνοικίου.

‘Ο Κ. Γεώργιος εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῶν θυγατέρων του μετέβαλεν τρόπον ζωῆς. Ἠγόρασε μικρὰ τινα ἔκτακτα, ἐν μικρὸν ὄχημα, καὶ ἕνα ἵππον, καὶ ἐκφρόνεται πλέον.

— Πρὸς τί νὰ οἰκονομῶ πλέον; μοι εἶπεν, ὀλίγα ἡμέρας ἔχομεν. Χάρης εἰς τριακονταετὴ ταξιν καὶ ἐργασίαν ἠδξήσαμεν τὴν κληρονομίαν μας, καὶ αἱ θυγατέρες ὁποίας ἐκάμαμεν, ἐπολλαπλασίασαν τὴν ἀξίαν τοῦ τοιοῦτου εἶδους, ὥστε ἀπολαύομεν ἤδη πρόσδοδον πτωχολίων σκούδων. ‘Εδυνήθημεν νὰ τηρήσωμεν τὰς ἐπαχθίας ἡμῶν ἑξῆς, καὶ νὰ φαιδρυνώμεθα πολλὰ ἄλλους ἀλλ’ ἡλικιωθήμεν· εἶμαι ὀκτώ καὶ πενήτηκοντα εἰς καὶ ἡ γυ-ή μου πέντε καὶ τεσσαράκοντα. Οἱ ὀδόντες μας ἤρχισαν ν’ ἀμβλύωνται· ἀπαυδῶμεν ταχύτερον ἢ ἄλλοτε. ‘Η τέχνη πρέπει ν’ ἀντικαταστήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς εὐεργεσίας, ἅτινας ἡ φύσις μᾶς ἀφαιρεῖ. Οὕτως τράπεζά μας παρατίθεται κάλλιον. Περιπατοῦμεν ἐν τῇ ἐφ’ ἀμάξης· ἐπισκεπτόμεθα τὰ τέκνα μας, καὶ διατεκιδάζομεν διὰ τῶν τέκνων των. ‘Α! ὁ ἡμέτερος βίος εἶνε πλέον εὐτυχής! εἶνε παράδεισος, φίλτατε. ‘Ο Θεὸς θέλει νὰ μᾶς ἀρήσῃ ν’ ἀπολαύωμεν οὕτω πολλὸν χρόνον.

‘Εσιώπησε, καὶ εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του εἶδον λόγον ἐν δάκρυ. Καὶ εἰς τοὺς ἰδικοὺς μου ἐλαμψεν ἑνὶ ῥοῦ. ‘Αλλὰ φεῦ! τὸ ἰδικόν μου δὲν ἦτο δάκρυ χαρῆς μ’ ἔννοε·ε. Δὲν δύναμαι οὐδὲν νὰ προσθέσω. Τὸ γάμος μου δὲν εἶνε εὐτυχής. ‘Εδιηγῆθην ταῦτα, διότι νὰ μίζω ὅτι δύνανται νὰ ὀρλήτῃσιν. Μολονότι ὁ Φίλιππος εἶναι ὄνομα φαντασιώδης ἡ ἱστορία μου εἶνε ἀληθής, ἐπεὶδὴ εἶναι ἱστορία πατέρων πολλῶν οἰκογενειῶν εἰς ὧς καὶ ἐγὼ δυσχερεστημένοι ἐκ τῆς τύχης τοῦ ἀλλ’ ἕκαστος καταπονεῖται κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῦ.

‘Εκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Κ. Ν. Γ.